

Reflektion

Medverkande i konserten var Tina Glenvik, sopran och Marcus Löfdahl, accordeon där båda två arrangerade tillsammans den musik som användes. Konserten bestod av fjorton inslag varav tolv av dem innefattade både röst och accordeon. Alla sånger var sådana som merparten av en publik känner igen och vår intention var att skapa musik som åhörarna ändå skulle uppfatta som ny.

Utgångspunkten i detta projekt var att utforska hur röst och accordeon kan interagera med varandra och gestalta olika uttryck. Med texten som bärande element utgick vi till en början från de olikheter som finns i de båda instrumenten. Men allt eftersom projektet pågick började vi mer och mer använda oss av de likheter som finns mellan instrumenten. Röst och accordeon är instrument som har möjlighet att bilda ton på likartat sätt och bestämde oss därför en bit in i detta projekt att använda detta för att undersöka hur samspelet och klangen påverkar varandra. Detta medför att en enkel tvåstämmighet kan ge uttryck för något som är svårare att gestalta om exempelvis ett annat tangentinstrument som bildar ton med hjälp av strängar skulle samspela med rösten. Vi valde således att i vissa avseenden betrakta accordeonet som ett blås- eller stråkinstrument och i andra avseenden betrakta det som till exempel ett piano.

Som exempel på olika sätt att gestalta kan nämnas hur arrangemangen för Shall I compare thee (Shakespeare/Lindberg) respektive Jag lyfter ögat mot himmelen (Runeberg/Lindberg) växte fram. I det förstnämnda utgick vi från ett pianoarrangemang men satte det istället i en stråkkontext där accordeonet fick använda stråkinstrumentets möjlighet till att påverka tonen efter att den blivit etablerad. Därmed kunde båda instrumenten arbeta likartat med frasering och dynamik. I det andra exemplet utgick vi från en tvåstämmighet där rösten stod för melodin och accordeonets utgångspunkt var orgelpunkt för att sedan till denna ackompanjera rösten med fallande kromatik i parallella kvarter likt parallellorganum.

En ytterligare teknik som vi använde oss av i ett flertal sånger var att snabbt gå från röst och soloinstrument till röst och tuttiparti. Genom att i en passage betrakta accordeonet som ett träblåsinstrument för att sedan plötsligt förändras till ett tuttiparti av orkestral karaktär kunde rösten gestalta texten på ett sätt som publiken efteråt återgav som mycket berörande och effektivt.